

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056307472/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

ler og Blade, og Blomster knoppes og bryder i duftende Skud saa brat som de farveskinnende grønne og røde Stjerner, til hvilke Rakettens gyldne Gnister opløser sig. Og de Blomster straalere og dufter og fylder mit Sind med en uforsvindelig Fryd.

Men alle mine Tanker er dog kun til — som for at smelte hen i Toner, at vugges ud i Melodiers evigt ubestemmelige Velklang, der kun er et Intet og kildrer Øret uden at knyttes til et jordisk Begreb.

Og mit Hjærte bølgere en sagte bankende Takt til Universets svage Nynnen, som jeg alene hører i denne Time.

— Men om der sad i den stille Nat — de tusinde Skridt herfra, eller helst de tusinde Mil: en Kvinde med samme Længsel, hvis Hjærte fornam som mit det bløde Nyn over Stjernernes vide Verden.

Og om hendes Bryst svulmede som mit af en umælende Higen mod den Elskede, hun aldrig skal mødes med, mod den elskede Mand, hun aldrig skal se, — af en Længsel mod en, hvis Haand hun aldrig skal trykke til Møde og Skilsmisse, af hvis Læber hun aldrig skal drikke Elskovens søde Rus, der dog er ram af Kød-duft —

— da favner jeg dig, du min Elskerinde, jeg